

Рецензія
на творчу роботу
БАЛАБАН АРІНИ ОЛЕКСАНДРІВНИ
за темою: «ЗБІРКА ОПОВІДАнь «ПРО ВАЖЛИВЕ В ЖИТТІ»»

Робота Балабан А. структурована, складається зі Вступу, трьох частин – Оповідань і Висновків. Робота складається з теоретичного та практичного розділів, має всі необхідні для творчої роботи складові. В оповіданнях відчитується пошук особистої ідентичності юною авторкою. Ейфорія і максималізм юності поєднується з виправданням і підтвердженням права на існування свого прозового «Я».

У вступі авторка розкриває свою мотивацію щодо написання прозових творів і окреслює своє творче життя.

Досить вдалою є сама назва збірки «Про важливе в житті» та її задум, але варто продумати стрижневу ідею для об'єднання історій в єдине ціле, наситити емоціями та почуттями.

Варто відзначити емоційність викладу, наявність глибоких узагальнюючих думок, глибоку переконаність авторки роботи у важливості справи, яку робить. Через зміст роботи простежуються наполегливі шукання Аріни Балабан власного шляху, стилю.

У Висновках авторка сповнена оптимізму щодо подолання викликів на життєвому шляху. Життя триває і творчість також.

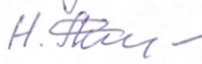

Авторці вдалося в україномовній прозі зробити заявку на витворення повноцінного художнього полотна з художніми образами, живою мовою.

На жаль, у роботі трапляються граматичні помилки, технічні огріхи.

Усе вищезазначене дозволяє зробити висновки, що робота відповідає вимогам, які застосовуються до подібних робіт і може бути рекомендована до публічного захисту.

Рецензенти:

кандидат філологічних наук,
доцент
кандидат філологічних наук,
доцент
кандидат філологічних наук,
доцент

О.В. Карабльова

Н.П. Лапушкіна

Н.В. Лисенко

Рецензія
на творчу роботу
РИЩЕНКО АННИ ОЛЕКСАНДРІВНИ
за темою: «АТАНАСІЯ (ДРАМАТИЧНА ПОЕМА)»

Творча робота Рищенко Анни починається зі вступного слова авторки, в якому вона розкриває символізм назви своєї драматичної поеми "Атанасія", який базується на глибоких світоглядних засадах людського існування: "Віра в безсмертя – один із найстійкіших феноменів духовної історії людства". Вона також пояснює семантичне наповнення імен діючих осіб поеми, топоніміку, використану в поемі, зв'язок легендарного минулого з трагічним сьогоденням.

Прологові драматичної поеми передує перелік стисло схарактеризованих дійових осіб. У Пролозі експресивно змальовано останні 7 років російсько-української війни на Донбасі: "Війна, війна...

І знов криваві роки,
Затьмарено ясну небес блакить.
Лиха година, видно, не заснула –
несуть сусіди біль, відразу, смерть."

І тут вперше з'являється героїня, примара-дівчина Анастасія: "Вона ж бо – захисниця цих країв, свободи, миру, гідності шукає..."

Авторка наділяє її трагічно-романтичним ореолом.

Юна поетеса віднаходить Машину Часу і ніби перегукується з Музою Ліни Костенко:

"І колесо історії – зворотне.
Майбутнє, мабуть, вже колись було.
І все прекрасне, і усе гидотне
Собі комірку в часі віднайшло."

У Першій дії драматичної поеми А. Рищенко оповідає про давні часи, коли у Торі оселився козацький онук Опанас. Описуючи образи козацьких нащадків, Анна оперує народно-епічними характеристиками козаків, мужніх захників рідного краю, вдається до романтичної ідеалізації лицарів українського степу. Вкрай негативними характеристиками вона наділяє зайду, боярина-московита Лазаря Карачуна та Буймира, царського улюбленця.

Лазар Карачун:

"Немов той хижий вовк в овечій шкурі,
Він здатен був на зраду та облуду!"

Коли Карачун викрадає Настуню й переправляє її до Московії, відбувається зустріч героїні з Волецьвітом, Духом Степу. Ця сцена асоціюється з романтичними мотивами драми-феєрії Лесі Українки "Лісова пісня".

Волецьвіт дарує Насті магічний перстень, який, подібно до Євшан-зілля, здатен нагадати героїні про рідну землю на чужині.

У Другій дії драматичної поеми авторка живописує всі пригоди, які відбуваються з героїнею в Москві:

Москва зродила осоругу –
І вирішила Настя утікати.

Авторка подає непривабливі, соціально-етично умотивовані картини московського "раю":

"В Москві і щастя, й сльози – все продажне."

"Нема ні справедливості, ні волі

У тих, хто в серці має лиш червінці.

Ущербні душі, нерозумні, кволі

Живуть в юрбі – вмирають наодинці."

У Третій дії драматичної поеми сюжетна лінія повертає героїню в український степ, коли вона торкається магічного персня, і просить Волецьвіта порятувати її. Але той може тільки розділити її гірку долю в Московії, а ще пророчить майбутню, тобто сучасну війну Московії та України: "Уся Україна кров'ю буде вмиа."

У Четвертій дії авторка знову повертає героїню до Москви, де вона зустрічає посла Фуа, який приходиться їй на допомогу і бере під свій захист.

У цій дії розгортаються апокаліптичні картини московського життя:

"Їдять та упиваються безмірно

Усі – від селянина до владики.

З-під батога працює люд сумлінно,

Немає Бога: цар, як Бог, великий."

Посол Фуа пропонує героїні проект її порятунку в майбутньому, а поки що вона має пірнути в боярську тусовку в якості придворної дами. Ці сюжетні ходи видаються розволіклими, а нагромадження сатиричних картин придворного життя розмиває чіткість архітектури поеми.

Авторського критичного осмислення потребує трикутник Волецьвіт – Анастасія – Вікхем. Сцена в будуарі характеризує легковажність поведінки героїні й абсолютно не співпадає з картиною "у серці бушувала буря ціла", не підтверджує, а навіть розмиває концепт благородної жертвовності Анастасії.

Втрата цілісності образу героїні розгортається у П'ятій дії драматичної поеми. Читач мусить погодитися з думкою героїні про себе: "Яка я нерозважлива дурепа..." Критична ситуація, в яку потрапила героїня, вимагає цілеспрямованості, послідовності в діях, бо в неї в подальшому – висока місія – бути захисницею "цієї чудової, цієї святої землі." Можливо, ця місія нездійсненна? І чи потрібні цій землі такі її захисниці? Подібна думка виникає й щодо захисної місії Волецьвіта – він не зміг визволити, захистити своєї коханої Настуні – вона гине на його руках! Такі духи-охоронці – заслабкі для високої місії. Сумнівно сприймається пафос у звертанні Степовика до сина Волецьвіта.

Як бальзам на зранену читацьку душу, звучать у Епілозі проникливі; майже Кассандрівські, афористичні рядки:

"Все йде, але, мабуть, не все минає,

Біда завжди чатує за дверима.

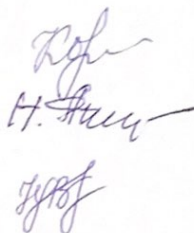
Але лиш той лице її пізнає,
Хто бачить серцем ліпше, ніж очима."

Список використаних джерел налічує 21 позицію і правильно оформлений.

Усе сказане вище підтверджує думку, що робота відповідає всім вимогам щодо робіт такого гатунку і може бути рекомендована до публічного захисту.

Рецензенти:

кандидат філологічних наук,
доцент
кандидат філологічних наук,
доцент
кандидат філологічних наук,
доцент

О.В. Карабльова

Н.П. Лапушкіна

Н.В. Лисенко